

רות

אמה של מלכות

אמרו רבותינו ז"ל (ילקוט רות תרא): 'המגילה הזו אין בה לא טומאה ולא טהרה, לא היתר ולא איסור, ולמה נכתבה? ללמדך שכר של גומלי חסדים' מדתה של רות, חסד. ע"י החסד שבה, הגיעה לכל מדה טובה בבת אחת, בפסיחה, בקפיצה אחת והכל נעשה שלם אצלך. וכבר למדנו ממנה גם טומאה וטהרה, איסור והיתר, וגם צניעות ודרך ארץ ששלנו היו תמיד ומאתנו היא למדה, ומכחנו היא יצאה גם ללמד.

וכשבקע, היה האור מאיר בכוח כזה, שכל חושך ואפלה שוב לא יכלו לכסותו ולא להאפיל עליו. שבויה היתה בשבות קשה ועתה היא נגאלה ושבה למקורה הראשון, נשמה היא מן הנפשות שעשה אברהם, עתה היא נגאלה משביה ושבה לשרשה, עתה היא באה לבית לחם יהודה להיעשות אם למלכות יהודה, וכסאה יהיה נכון עד עולם.

הכתוב אומר: לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה' עד עולם! בדורו של בועז ושל רות נתעוררה שאלה זו עם בואה של רות. אותה שעה ישבו החכמים וביררו ההלכה: עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית.

'וישם כסא לאם המלך' (מלכים-א ב) אמר ר' אלעזר: 'לאמה של מלכות' - זו רות (בבא בתרא צא): מה טיבה של זו שזכתה היא לבדה לקשור קשר מלכות בראש עם אלקי אברהם, ונעשתה אם למלכות של חסד אברהם, יותר מכל הנשים שהיו לזרעו של אברהם? אלא, תבוא זו, שאף היא מכוחו של אברהם באה, כאשר זרע ונטע תורת חסד בלוט בן אחיו, והיה דומה שלא נקלט החסד שם ולא כלום והכל אבד בסדום שלשם הלך לוט, ולא עוד, אלא שקם ממנו עם מואב שכולו כפיית טובה וחסר חסד מכל וכל, אעפ"כ נותר שם שריד אחד מתורת חסד זו, והשריד נתגלגל ובא בעולם כשבע מאות שנה, דרך כל אשפות וסריות, עד שבקע אורו ברות,